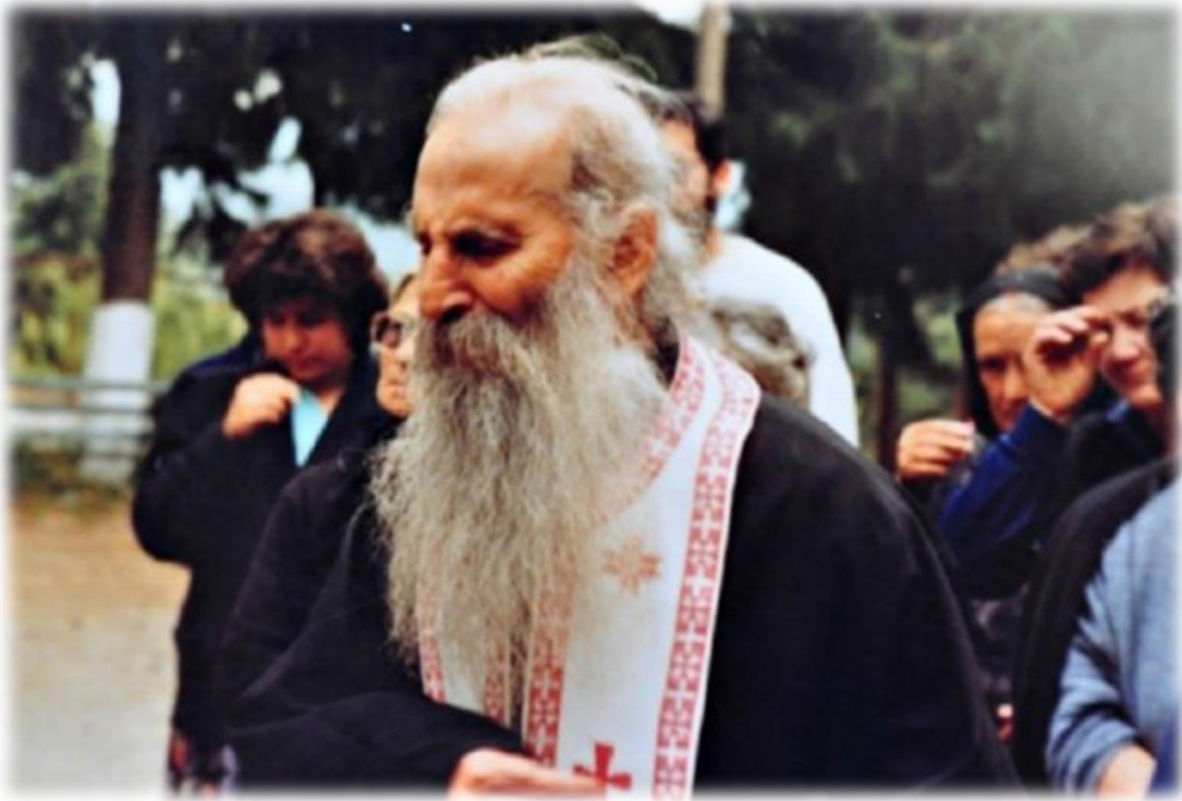

Αποχαιρετισμοί του Γέροντος Ιακώβου Τσαλίκη πριν την κοίμησή του.

Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης.

Την 1η Νοεμβρίου 1991 που γιόρταζε το Μοναστήρι – διηγείται η κ. Μαρία Φούκα-Ρουμπάνη – είχα πάει, και βρήκα τον Γέροντα στην τραπεζαρία και με καλωσόρισε. Με ρώτησε τι κάνουν τα παιδιά και ιδιαιτέρως για την κορούλα μου, που την “παρακολουθούσε πνευματικά” συνεχώς, και μου είπε: «Γιατί δεν την έφερες μαζί σου; Ήθελα να την δω».

Εγώ απόρησα που μου την ζήτησε τόσο έντονα να την δη. Πού να φανταζόμουνα ότι σε είκοσι μέρες θα έφευγε απ’ την ζωή ο Γέροντας και ήθελε ν’ αποχαιρετήσει ορισμένα άτομα και μεταξύ αυτών και την κόρη μου!

Μετά την θεία Λειτουργία την πανηγυρική πήρα την ευλογία του Γέροντα να φύγω. Πού να ήξερα ότι τον έβλεπα για τελευταία φορά εδώ στην

γη! Επέστρεψα στο σπίτι, και διαρκώς στο νου μου ερχόταν η σκηνή που ο γέροντας Ιάκωβος επέμενε να δη την κόρη μου.

Κατ' οικονομίαν Θεού, σε δέκα μέρες ο γυιος μίας φίλης μας αισθάνθηκε μία αδυναμία στο σώμα του, και ο πατέρας του μας το είπε. Τον συμβούλεψα να πάρουν το γυιο του να πάνε στον π. Ιάκωβο. Και αφού θα πήγαιναν αυτοί, τους είπα να πάρουν μαζί τους και τον άντρα μου και την κόρη μου, που ζήτησε να την δη ο π. Ιάκωβος. Πράγματι, πήραν και την κορούλα μου και πήγαν στο Μοναστήρι.

Ο π. Ιάκωβος χάρηκε ιδιαίτερα που την είδε. Την πήρε απ' το χεράκι και την πήγε μέσα στο εκκλησάκι του Αγίου Χαραλάμπους. Της μιλούσε πολλή ώρα. Την αποχαιρετούσε! Ποιος ξέρει τι αποκαλύψεις της έκανε! Δυστυχώς δεν άκουγε η μικρή, για να καταλάβη τι της έλεγε για τελευταία φορά ο Γέροντας.

Της μιλούσε μισή ώρα, τρία τέταρτα! Και εκείνη παρ' όλο που δεν άκουγε, τον κοίταζε προσεκτικά και χαιρόταν! Έπαιρνε την ευλογία και την Χάρη του! Αυτό που κατάλαβε είναι ότι σε μία στιγμή της έδειξε το τέμπλο και της είπε: «Παιδί μου, δεν βλέπεις τον άγιο Χαραλάμπο που είναι εδώ ζωντανός (της έδειχνε και την εικόνα του αγίου Χαραλάμπους), σου χαμογελάει και σε ρωτάει τι κάνεις;».

Ο Γέροντας εν συνεχεία βγήκε έξω, ευλόγησε και το παιδί της φίλης μας και εκείνο έγινε καλά. Μετά ασπάστηκε τον άντρα μου και του είπε ότι εκείνος θα φύγη, όμως εμείς θα πηγαίνωμε στο Μοναστήρι.

Όταν ήλθε ο άντρας μου, μου είπε, «να το ξέρης, ο π. Ιάκωβος φεύγει! Σήμερα είχα την αίσθηση ότι μας αποχαιρετούσε». Του είπα ότι και εγώ, πριν από δέκα μέρες που πήγα στο Μοναστήρι, αυτήν την αίσθηση είχα, όταν ζητούσε να δη την κόρη μας και μου έκανε τόσο εντύπωση, γιατί θυμάμαι ότι την ημέρα της γιορτής του οσίου Δαυΐδ είχε φοβερό κρύο. Και έλεγα, «πώς ζητάει να την δη, την στιγμή που με τέτοιο κρύο είναι δύσκολο να την έχω μαζί μου;».

Και ο Γέροντας ήθελε να φύγει. Θυμάμαι που γιόρταζε και του λέγαμε “Χρόνια πολλά” και έλεγε: «Εγώ έχω κουραστεί, θέλω να πάω στον ουρανό κοντά στον Χριστό, αλλά δεν μ’ αφήνει ο κόσμος να φύγω! Ο κόσμος έχει πολλά προβλήματα!».

Και πράγματι στις 21 Νοεμβρίου, την ημέρα των Εισοδίων της Θεοτόκου, ο π. Ιάκωβος εισήλθε στην Βασιλεία του Θεού!

Όταν το έμαθα, δεν ήθελα να το πιστέψω. Δεν άντεχα να το δεχθώ. Τον είχα συναντήσει είκοσι μέρες πριν φύγει, και δεν μπορούσα να πιστέψω ότι έφυγε ο άγιος αυτός Γέροντας, που με στήριξε και με βοήθησε τόσο πολύ.

Και η κορούλα μου τότε έκλαψε πολύ, όταν το έμαθε. Έχασε τον ευεργέτη της, τον σωτήρα της! Εκείνον που την στήριξε όσο κανένας άλλος άνθρωπος.

**Από το βιβλίο: “Ο Γέρον Ιάκωβος (Διηγήσεις – Νουθεσίες – Μαρτυρίες)”.
Γ’. Μαρτυρίες, σελ. 280. Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη» 2016.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>